

- Без љубави, дете моје, не можемо сведочити Христа нити мученички страдати за њега, рече опет Старац.

Монаси целиваше руку старом Авакуму и упутише се својим келијама добивши много овом причом.

Причало се како су неки дошли **ави Агапону** чувши да он има велику моћ, па желећи да искушају да ли се он љупи, кажу му:

- Ти си Агапон? Чули смо о теби да си блудник и гордељивац.

А он рече:

- Да, тако је.

И кажу му:

- Ти си Агапон, брбљивац и оговарач?

А он рече:

- Ја сам.

Опет му кажу:

- Ти си Агапон, јеретик?

А он одговори:

- Нисам јеретик.

Они га спадоше преклињати и говорити:

- Реци нам зашто си прихватио све што смо ти рекли, а ову реч ниси претрпео.

Рече им:

- Оно прво приписујем себи, јер то је на корист мојој души; али бити јеретик значи бити одвојен од Бога, а ја не желим да се одвојим од Бога.

А они, чувши то, задиве се његовом расуђивању и оду учвршћени у вери.

Причало се како је ава Агапон провео доста времена градећи келију заједно са својим ученицима; а када су завршили са келијом, уђу, коначно, и настане се у њој. Прве недеље он, међутим, угледа нешто што му се не допаде, па рече својим ученицима:

- Успаните, идемо одавде. А они се врло узнемире, те кажу:

- Ако си имао на уму да идемо, зашто смо подносили толики труд градећи келију? И опет ће се људи саблазнити о нас и рећи ће: "Гле, они немирни опет одоше".

Видећи, пак, њихову малодушност, старац им вели:

- Нека се неки и саблазне, али са друге стране, некима ће то бити на корист, јер ће рећи: "Благо њима, јер су се Бога ради преселили и презрели све друго". У сваком случају, ко хоће да пође, нека пође, ја сада одлазим.

Они се баце пред њим на тло, молећи га да им допусти да пођу са њим.

ВАСКРСЕЊЕ

Л.Г. 2011.	Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице. Са благословом игумана јеромонаха Рафаила. <i>email: manastirmaine@t-com.me</i> <i>презентација: www.manastirpodmaine.rs</i> тел: 033/ 459- 084	Недеље по Духовдану
------------	--	------------------------

Богослужења: Св. Литургија недељом и празником у 08:30; Суботом у 7:30;
Вечерња у 16; Повечерје у 19 ч.;

ДВАНАЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВДАНУ

Матеј 19, 16 - 26; Зач. 79.

св. муч. Агатоник; преп. Евлавија

преп. Горазд Чешки

св. Владика Николај Велимировић,

Мисионарска Писма

164. Писмо

Једној жени: О полуделим

Пишеш како си трпела много, много од свог мужа. Ружио те, изгонио из куће, па чак и тукао. Но с молитвом и надом у Сведијећег имала си снаге да све поднесеш, никад никоме не жалећи се и нејављајући ван куће шта у кући бива. Страдање ти је омекшало душу, искоренило сваку гордост и још те јаче привезало к Богу живоме. Једно време мислила си да ћеш полудети. Међутим, ниси ти полудела, - он је полудео, муж твој. Сад си ти забринута за његову душу, и питаш: има ли уопште полуделима спасења?

Кад верујеш у Бога и Божији промисао, веруј до краја и потпуно. Кад, по речи Христовој, ниједан врабац не може пасти на земљу без Оца нашега, како би човек могао пасти у муку и болест и у смрт без воље Његове? А основна је воља Божија у погледу људи - да се сви људи спасу. Значи, да је и лудило попуштено на твога мужа мучитеља ради његовог спасења. Кад милостиви Створитељ не би желео њему спасења, не би га ударио том страшном болешћу, него би га ударио смрћу усред греха његовог. Сваком болешћу и муком небесни Лекар лечи душе људске. Зато не треба толико жалити оне који тешко болују па умру колико оне, телесно здраве, које смрт уграби усред

њихова греха. Речено је: у чем затечем, у ономе ћу судити; ако у греху - онда осуда, ако ли у покајању - онда опроштај и награда. Но ти можеш рећи: али он се сад не може ни кајати ни Богу молити? Зато ћеш се ти молити за њега, и приносити жртве. А он у садашњем стању може само страдати, себи на спасење а другима на страх. Свака болница указује прстом на Бога. Ниједна тако - као душевна болница. Положи наду своју на Господа и буди спокојна.

СВЕТИТЕЉ КОЈИ НИЈЕ ОПРОСТИО

Изван манастира, на великој клупи где су монаси седели после службе, опружио је своје уморно тело стари Авакум седе браде. А када га угледаше млађи монаси, брзо се окупише око њега да поберу речи љубави. Ретко је стари Авакум излазио у двориште, те тако монаси нису имали прилике за то.

- *Који је грех највећи, Старче?* запита отац Нил.

- *Злопамћење је, одговори Старац, веома велики грех, толико велики да нас може лишити и самога Раја.*

- *Раја? Значи толико је велик?* прекиде га млади монах Гаврило.

- Сећам се, настави Старац, једне приче из мученичких страдања древних хришћана.

Сви монаси заузеше бољи положај да чују душекорисну причу старог Авакума.

„Налазимо се у доба цара Валеријана. У једној далекој земљи на Истоку живео је један хришћански свештеник по имену Никифор. У том је граду живео и један други свештеник, Саприкије, кога је са Никифором везивало духовно и хришћанско пријатељство. Свештеник Саприкије био је Никифоров духовни водич. Али, Ааво је мрзео пријатељство ова два духовна брата. Некаква клевета која је доспела до ушију свештеника Саприкија била је довољна да раскине њихову хришћанску везу. За главног кривца клеветања сматран је Никифор, па свештеник Саприкије не само што није желео да га види својим очима, него га и смртно омрзну.

Много је пута Никифор покушао да му се приближи. Узалуд. Саприкије није хтео ни да чује. Слао је и друге људе да га убеди да поново постану пријатељи. Али ништа од тога. Страст злопамћења беше га заслепела. И што је време више пролазило, то је свештеник постајао све тврдоглавији.

Тада у Источним областима изби велики прогон Хришћана, жешћи од било којег до тада познатог. Младићи и старци, дечица и жене, одвођени су на стадионе и у арене да пострадају због љубави према Христу. Међу Хришћанима ухватише скоро међу првима и свештеника Саприкија и ставише га на муке да се одрекне своје вере. Одведоше га до Зевсовог златног кипа, али овај одби да му принесе жртву. Стога га бацише у тамницу где

наставише да га муче још више.

Никифор гледаше свештеникова страдања и са много новаца убеди чувара да га пусти да уђе у тамничку ћелију.

- Опрости ми, оче, рече му плачући, ја сам крив за све. Опрости ми.

- Никада, рече Саприкије још тврдоглавије.

- Али, ускоро ћемо се раздвојити заувек. Како да се растанемо са непријатељством међу нама? Опрости ми, рече поново Никифор преклињући га.

- Никада. Одлази сместа. Чувару, одведи га, молим те, одавде, немам више ништа да му кажем, одговори одсечно Саприкије.

Никифор се збуни. Од Саприкија није очекивао толико супротстављање, нарочито сада, у тренуцима страдања. Тешка капија се затвори за њим, и Никифор се упути својој кући.

Следећег дана један војник читаше свештенику смртну пресуду. А целат спремаше мач да му одруби главу.

- Опрости ми, викао је Никифор из мноштва народа које се беше сакупило.

- Никада. Никада, понављао је оштро Саприкије.

- Опрости ми, био је упоран Никифор. Али се Саприкијев одговор није мењао..

Међутим, Бог није хтео такве мученике. Нико не улази у Рај ако пре тога нема у себи љубави. Због тога Бог одузе од Саприкија своју благодат. Овај тада осети као да се пробуди из некаквог дубоког сна. Као да није знао због чега се ту налази везан. Без Божије благодати бејаше само један обичан човек.

- Ма шта ја то овде тражим? запита знатижељно Саприкије.

- Ти си осуђеник јер си Хришћанин и јер си одбио да идолима принесеш жртву, рече целат гласно.

- Не, ево примећу жртву, примећу жртву, одговори уплашено Саприкије који беше изгубио Божију благодат.

Мноштво оста слеђено. Никифор се запањи. Управи свој поглед према небу и виде једног анђела спремног да овенча мученика. Али, када Саприкије порече Христа, венац остаде тамо чекајући неког новог мученика.

Тада Никифор излете из мноштва и чежњом мученика узвикну целату и сакупљеној гомили.

- Христос данас жели једног мученика. Ја сам Хришћанин. Напред, дакле, шта чекаш? одруби ми главу. И тако Саприкијево место заузео Свети Никифор".

Сви остадоше непокретни, а Старац, завршавајући своју приповест, рече:

- Ово је, децо моја, прича из мученичких страдања првих Хришћана. Да се чувате, дакле, злопамћења и да молите Бога да нас испуни љубављу.

Млади монах, отац Гаврило, прекрсти се и помоли да му Бог подари љубави.